

IPARKODJ, PARASZT

HÍREK -

Július 25-i, szombati keltezéssel az Eötvös Loránd Kutatási Hálózat – tavalyig az autonóm Magyar Tudományos Akadémia – kutatóközpontjainak és intézeteinek vezetői körlevelet kaptak a központból, hogy július 28-án, kedden 14 óráig „soron kívüli adatszolgáltatás keretében” küldjék meg az alájuk tartozó kutatóközpontok és kutatóintézetek kutatási terveit. Ez kell ugyanis ahhoz, hogy az ELKH Irányító Testülete kiválaszthassa a „jóváhagyásra méltó” kutatási programokat.

Az utasítás teljesítésére volt másfél munkanapjuk, és a Maróth Miklós hálózati elnök nevében eljáró H. Cs. előadó megszabta a teljesítés módját is: az egyes témákat „legfeljebb egy-egy mondatos kifejtéssel” kell „megjelölni” (milyen az egy mondatnál rövidebb kifejtés?) úgy, hogy intézetenként az egész ne haladja meg a fél oldalt.

A körlevél a hajdani uradalmak légkörét idézi: ahogy egy békebeli jószágigazgató csördít a parasztra, ha nem hordja be idejében a szénát.

De lehet, hogy rosszul értelmezzük, főleg, ha arra gondolunk, hogy egy uniós kutatási pályázatban csak az érdemi szöveg – CV-k, publikációs listák nélkül – húsz-harminc oldal szokott lenni. A világ, különös tekintettel a keresztény gyökereitől eltévelyedett, liberálissá züllött, bürokratikus Európára, buta és nehézkes. Magyarországnak viszont szerencséje van, mert akadémiai szféráját olyan kormányzatilag felhatalmazott zsenik irányítják, akik bármely tudományág bármely részterületének bármely témájáról egy fél mondat alapján extra sürgősséggel meg tudják mondani, hogy lehet-e kutatni, vagy sem. Pontosabban: azzal, hogy őket nevezte ki a hatalom, ennyivel zseniálisabbak lettek, mint a kutatóhelyek élén maradt tudóstársaik. Tehát igazából a magyar kormány kivételesen zseniális. Volt értelme a tudomány átszervezésének.

Vagy ennek az országnak már mindegy.

(Ez a glossza az Élet és Irodalom 2020/31. számában, július 31-én jelenik meg.)